

Zatímco minulé vlády byly podezřívány z korupce, Fialův kabinet obviňuje nespokojení z neschopnosti a vlastizrady

 [radiouniversum.cz/hoffman-ivan-d-zatimco-minule-vlady-byly-podezirany-z-korupce-fialuv-kabinet-obvinuji-nespokojeni-z-neschopnosti-a-vlastizrady](https://www.radiouniversum.cz/hoffman-ivan-d-zatimco-minule-vlady-byly-podezirany-z-korupce-fialuv-kabinet-obvinuji-nespokojeni-z-neschopnosti-a-vlastizrady)

2. října 2023

 Rádio Universum **Morava Tour 2023**

KUPŘEDU DO MINULOSTI

Jedinečná beseda na téma - **co teď a co potom?**

Cena 390 Kč v předprodeji v síti SMS ticket / 450 Kč na místě.

4. 10.	/ 19:00	Zlín / Mladá scéna, ZUS Štefánikova
5. 10.	/ 19:00	Olomouc / Dervený kostel, Bezručova 3
31. 10.	/ 19:30	Brno / Hotel AVANTI, Střední 61, Brno
1. 11.	/ 19:00	Ostrava / Klub Pamík, Sokolská tř. 175/26

Ivan Hoffman

Text 2.10.202337 min [Přehrát](#)

#Politika

Všechny vás vítám u pondělku s Ivanem Hoffmanem. Opět se společně setkáváme, abychom se ohlédli za několika minulými týdny. Tentokrát se podíváme pod pokličku a zjistíme, co nám navařilo září. Možná i zavařilo. Mého kolegu Ivana Hoffmana dobře znáte, ale stejně vám ráda připomenu, že je jedním z výrazných disidentů pře rokem 89. Můžete ho znát v osmdesátých letech dvacátého století jako písničkáře, fotografa, publicistu. V samizdatu vydával časopis Fragment K. Po revoluci pracoval ve Svobodné Evropě, Lidových novinách, byl komentátorem Deníku a Českého rozhlasu a je držitelem ceny Ferdinanda Peroutky. Mohla bych pokračovat ještě dál, ale nejlépe se v současné době představuje Ivan Hoffman svými myšlenkami, a jeho slova hovoří za něj.

Ivan Hoffman: Já taky přeji dobrý den a z toho, co jsi zmínila, myslím, že už je mnohé promlčeno.

Martina: Tak co třeba?

Ivan Hoffman: No, ta minulost je kontroverzní. Dnes mnoho posluchačů mi to může mít za zlé, tak jenom tak říkám.

Martina: Ale rozumíš, to platí v dobrém i ve zlém, že minulost nám nikdo neodpáře.

Ivan Hoffman: Ano, musíme se s ní smířit.

Martina: A já myslím, že v tvé minulosti jsou věci, které byly v dané době projevem statečnosti, a dnes se k nim hlásit, je také projevem statečnosti. Tobě nezbývá nic jiného než být stále chrabrý.

Ivan Hoffman: S tebou to není jiné, bych řekl.

Odhadem koncertujícího muzikanta bylo na pražské protivládní demonstraci 70 tisíc lidí

Martina: Pojdme se podívat na události měsíce září. V Praze se 16. září uskutečnila další demonstrace proti vládě na Václavském náměstí. Média informovala různě, ale mainstream se především předháněl v popisu její bezvýznamnosti. Také odhady počtu lidí připomínaly rybářskou latinu, jen obráceně. Tento pstruh nemá metr a půl, ale sumec má dvacet centimetrů. Ivane Hoffmane, ty jsi se demonstrace zase zúčastnil. Proč? Řekni mi, stýská se ti, jakožto bývalému disidentovi, po té vzájemnosti, navíc tady vás nerozháněli vodními děly, takže si člověk popovídá, je v suchu, zkrátka příjemný zážitek?

Ivan Hoffman: No, já jsem tam byl z profesionálního zájmu, protože cítím, že to je věc, která je společensky relevantní, důležitá, no a nejlépe je hovořit o něčem, co člověk vidí na vlastní oči.

Samozřejmě, že se to s těmi zážitky trochu prolíná, protože na nade mnou byl balkón Melantrichu, ze kterého jsem měl před lety šanci prostě s lidmi komunikovat, ale teď se snažím být v davu velice nenápadný, byl tam jenom jeden člověk, který se chtěl se mnou vyfotit, což je dobře. No a vlastně, řekl bych, že i když zmiňuješ ty počty, tak je dobré, když to člověk vidí a je tam, tak potom se mu lépe prostě komentuje to, co se kolem toho strhlo.

Já bych řekl, že v těch prvních minutách, když to začínalo, tak jsme se shodli s mojí ženou, že těch lidí je výrazně méně, než bylo, ale potom během patnácti minut se to náměstí zcela zaplnilo do podoby, jak to bylo minule, to znamená, že já to odhaduji na nějakých

šedesát, sedmdesát tisíc. Méně je chyba, víc taky, já se v tom shoduji s Petrem Štěpánkem, který kdysi řekl, že jako rockový muzikant musí odhadnout, kolik se sešlo lidí, aby ho neošidili. Tak on to taky vlastně vidí podobně, úplně narvané to náměstí jako v roce 89 určitě nebylo, ale těch lidí bylo podobně, jako na těch demonstracích Miliónů chviliek. To se dá vlastně taky porovnat. A pokud tehdy tvrdili, že sto tisíc, tak to úplně taky pravda nebyla, protože to by teď museli uznat, že teď jich bylo sto tisíc, což si myslím, že ne.

Martina: To znamená, že záleží také mimo jiné na tom, že demonstranti nejsou dochvilní, trochu se nám courají.

Ivan Hoffman: Určitě.

Martina: Přejde na to, kdy někdo začne sčítat. Ale pověz mi, když sis pak četl noviny o akci, které jsi byl účastníkem, tak byl jsi s některými informacemi jaksi v souladu? Nabyl jsi dojmu, že i ten pisatel na té akci skutečně byl, anebo je pořád taková ta žurnalistika od stolu?

Ivan Hoffman: No tak ono jde především o to, kdo informuje, a co tou informací sleduje. Já mám takový pocit, že se především v těch novinách a médiích hlavního proudu příliš nezabývali ti reportéři tím, co se doopravdy řeklo, a neanalyzovali, co se děje. Já bych řekl, že trochu to napravovala média nezávislá, kde je možné najít zaprvé ty projevy jednotlivé, takže člověk si může o tom udělat představu. A také analyzovaly, co se dělo, odkud se to dělo, takže pro mě z té informovanosti hlavně vyplynulo, že se nikomu vlastně nechce říct o tom, co lidé kritizovali. A já sám vlastně moc nevím, protože pokud ta média hlavního proudu podporovala politiky a strany, které jsou dnes u moci, tak to pro ně musí být kousnutí do kyselého jablka vidět, s jakou špatnou vizitkou veřejnosti se ti politici, kterým pomohli k moci, setkávají.

Martina: No a co pro tebe tedy bylo vlastně nejdůležitější? Co, když jsi pak zase jel vlakem z demonstrace, tak ti bzučelo v hlavě a říkal sis, tak to řekli hezky, nebo naopak, jako to mě nenapadlo, to jsem nečekal? Bylo tam něco takového?

Ivan Hoffman: To asi tak nějak, že by něco převratného zaznělo, to bych asi neřekl. Zajímavé jsou ty trendy, které člověk vnímá. Tak mě zaujalo, že tam vystoupily dvě advokátky, které se shodly na tom, že vláda nemá ze Strakovky odejít, nýbrž má být odvedena. Jo, prostě ta představa, že politici nesou odpovědnost, že budou případně i souzeni za to, co provádějí, tak ta se zjevně zúčastněným zamlouvala. No, a zatímco minulé vlády byly podezřívány z korupce, tak tato vláda je, alespoň z pohledu demonstrantů, obviňována z neschopnosti a podezřívána z vlastizrady. To je takový jako vážný posun. Lidi už jsou hodně rozzlobení, jinak bych řekl, že to nebyla demonstrace ani levicová, ani otevřeně pravicová. Sešli se tam lidé, kterým leží stát na srdci, a také šlo o lidi, kteří ve válce na Ukrajině nepodporují žádnou stranu. Tak to je asi to důležité. No, a pokud jde o naši budoucnost, tak zdá se, že přibývá lidí, kteří nechtějí být nadále ani prozápadní, ani provýchodní. A už tam zazněly takové zajímavé náznaky, že když se rozpadne Evropská unie, což je podle těch přítomných velmi pravděpodobný scénář, tak našimi nejbližšími partnery v tom středoevropském prostoru, ve kterém jsme vždy byli a stále jsme, přirozeně budou Slováci, Maďaři, Rakušané, takže vlastně se i zmínila V4, anebo Rakousko-Uhersko staré, žalář národů. No, a vlastně z tribuny zazněla jednak předvolební podpora Fica, a co je ještě zajímavější, názor, že je třeba si brát příklad z Orbána. Takže Orbán, který je v mainstreamu líčen jako ztělesnění veškerého zla, tak na té demonstraci byl naopak za politika příkladného. No, a samozřejmě je ta ještě myšlenka rakouské neutrality jako zajímavosti, no a to jsou samozřejmě takové kacířské myšlenky, které jsou mi blízké.

Martina: Máš pravdu, že v médiích veřejné služby si člověk většinou příliš, abych nebyla příliš akurátní, ale nepočel o jednotlivých názorech, o jednotlivých výtkách třeba mluvčích na demonstraci a velmi často jsem měla pocit, že jenom slýchám a čítám: Ale v Mošnově bylo na dni NATO víc lidí, heč. Až takové jako dětinsky nepodstatné věci. Ale pojdme se podívat na to, co bude následovat. Protože dobře, sešli jste se, pocítli jste vzájemnost, trochu si zahulákali, a co bude dál?

Ivan Hoffman: No, já bych řekl, že tyhle protivládní demonstrace určitě nevedou k nějakému násilnému převzetí moci revolucionáři, a myslím, že to tak není ani v případech, kdy to tak vypadá. Ony ukazují směr, ukazují trend, kterým se ubírá mínění, neřekl bych úplně veřejné mínění, ale mínění aktivní menšiny. Velmi často ty demonstrace předznamenávají politický vývoj, protože ten závisí právě na vůli aktivní menšiny, no a ten výsledek potom ta většina spíše tedy bere na vědomí. No, a potom ho trpí. Než zase pohár trpělivosti přeteče. To znamená, řekl bych, že je to příklad iniciativy Miliónů chviliek pro demokracii, kdy také prostě ti demonstranti přiměli politiky, kteří byli ze stran různých, vzájemně soupeřících, aby se spojili a potom společně se jim skutečně podařilo vytvořit tedy tu pětikoalici, která nám dnes vládne a obsadila všechny významné posty v republice ústavní.

To znamená, že teď zase pro změnu ti demonstranti od politiků chtějí, aby spolu nesoupeřily iniciativy opoziční, mezi sebou, aby mezi sebou nesoupeřily opoziční strany v parlamentu, no a aby se ta parlamentní opozice s tou neparlamentní spojily proti tomu dnešnímu Fialovému vládnímu dopuštění. Jak oni to vnímají. To znamená, řečníci na tribuně to pochopili, mám takový pocit, že tam už zněly takové signály, že v publiku vítají vzácné hosty například z hnutí ANO, tak to na těch minulých demonstracích nezaznělo, to znamená, účelem asi vždy těchto protivládních protestů je přimět

opozici, aby se spojila, aby prostě převrátila ty poměry ústavní cestou. To znamená, já v těch demonstracích nevidím nějaké násilnosti, anebo podporu nějakých násilností, to určitě ne.

Strach z návratu Fica na Slovensku je přehnaný, on se jen vymazuje proti věcem, které vadí většině

Martina: Ty jsi říkal, Ivane Hoffmane, že se hodně lidé obraceli směrem na Slovensko, do Maďarska, případně Polska, pojďme se podívat na Slovensko i my. Václav Klaus, před volbami, pro někoho překvapivě, otevřeně podpořil Roberta Fica. Jak to vnímáš?

Ivan Hoffman: No, tak Fico je sice sociální demokrat, ale je to politický profesionál, pragmatik, který měl v minulosti vesměs s českými politiky korektní vztahy, no a s Václavem Klausem se nejen zná, ale oni se v řadě věcí shodují. To znamená, ta podpora je podle mě logická. Fico otevřeně prohlašuje, pokud bude ve vládě, tak nepůjde ze Slovenska na Ukrajinu ani jeden náboj. Má řadu výhrad k politice Evropské unie, vymezuje se vůči migraci, vůči těm některým zeleným ideologiím, to znamená, oni mají hodně společného. Takže já myslím, že toto je asi ten hlavní důvod té jeho podpory.

Martina: Václav Klaus v otevřeném dopise sice vyzývá k tomu, aby se opíral o slovenské voliče, neřídil se názory zahraničních médií, jako jsou například New York Times. Ty nedávno informovaly o blížících se volbách na Slovensku a v reportáži varovaly, že hrozí, že se může zahraniční orientace země výrazně změnit. Ty jsi něco málo z toho nastínil, ale řekni mi, z čeho mají New York Times strach?

Ivan Hoffman: Tak oni už mají jednoho potíživistu, a to je Orbán, a když budou dva, tak cítí, že by z toho mohla vzniknout nějaká nákaza. Když se podívám, tak všude po Evropě jsou strany, které jdou proti takovému tomu mainstreamu liberálnímu, liberálně demokratickému, no, a to může být vlastně ten asi hlavní důvod. No,

ale jinak myslím si, že to není nějaká důvodná obava. Nakonec z toho, co Fico říká v kampani, nemůžeme usuzovat na to, co bude doopravdy dělat. Myslím si, v případě, pokud vyhraje, což není jisté, tak by se v takovém případě velmi rychle uklidnil, no a dělal by to, co dělal vždy. Takovou opatrnou politiku, ve které prostě jde postupnými kroky, ale nikdy se otevřeně nevzbouří. Tak ten strach z něho je přehnaný. Podobně, jako jsou přehnané naděje vůči Ficovi.

Martina: Hm, ty jsi řekl, že vůbec není jisté, že vyhraje, mnozí už to berou jako hotovou věc.

Ivan Hoffman: On sice má dobré preference, ale na Slovensku je obrovské množství nerozhodnutých voličů. Ti se budou rozhodovat opravdu na poslední chvíli, a pak ta politická scéna je velmi nepřehledná. Vůbec se neví, kdo se do parlamentu dostane, dokonce se neví, kdo se s kým potom spojí, domluví, takže vlastně predikovat ten výsledek, to vůbec podle mě seriózní člověk nemůže.

Z Václava Klause se stal velmi cenný komentátor veřejného dění, jehož nemohou média – jako bývalého prezidenta – jen tak pominout

Martina: Institut Václava Klause vydává množství knih, prohlášení, pořádá přednášky. Sám Václav Klaus se angažuje velmi ve společenské debatě, v čem vidíš hlavní přínos této osobnosti dnes? Osobnosti bývalého prezidenta?

Ivan Hoffman: Já bych měl začít tím, že mě Václav Klaus jako komentátora neměl rád, kdysi dávno, a já jsem vůči němu také velmi skeptický. Nicméně, ono se to v čase mění. Já bych řekl, že ten jeho hlavní přínos ve společenské debatě je dán tím, že jako bývalého prezidenta, premiéra a předsedu parlamentu, ho mainstream nemůže ignorovat. On, když něco řekne, tak to řekl prezident. to znamená, v tom svém podání se i v tom hlavním proudu objeví něco, co by nikomu jinému neprošlo. To znamená, on se vyjadřuje k aktuálním společenským a politickým tématům. Dnes, až řekl bych,

politicky otevřeně. Navíc, to už není ten starý Klaus, který se s každým hned potřeboval pohádat, vymezit. To mi říkal europoslanec Zahradil, že dnes už je to vlastně člověk, se kterým se dá mluvit, který člověka nesetře hned na potkání. No, a on se vlastně velmi výrazně vymezil proti covidovým restrikcím, proti Green Dealu, také proti takovým těm teoriím o vlivu CO₂ na oteplování, proti jednostrannému přístupu k válce na Ukrajině, to jsou všechno kontroverzní témata – kritizuje militarizaci, zadlužování v podání současné vlády – to jsou všechno velmi kontroverzní témata, a on je vlastně otevírá a umožňuje nějakou debatu o nich. Tak tím je, řekl bych, hodně cenný.

Martina: Hm. Dřív, to si velmi dobře vzpomínám, tak často byl člověk zaskočen otázkou, tak co, jsi havlovec, nebo klausovec?

Ivan Hoffman: Ano, ano.

Martina: Vždy ta polarita byla až takovýmto způsobem v očích mnoha lidí až tak vyhrocená. Jak to lze vnímají jeho někdejší kritici? Ty jsi říkal, že si mezi ně také patřil, tak jak to máš dnes?

Ivan Hoffman: Já si všímám, že on mluví z duše i lidem, co ho tedy v minulosti nemuseli a slychám o něm říkat, tak už jsem mu všechno několikrát odpustil. Dokonce i tu amnestii.

Martina: Ty také?

Ivan Hoffman: No, já bych řekl, že Klausovi vlastně ohledně toho jeho minulého působení nemůžeme vyčítat, že měl ne příliš kvalitní oponenty, že měl slabé soupeře. On byl takový dominantní hráč na té politické scéně, který si pokaždé zjednal pozornost a často ty svoje soupeře převálcoval, a já mám pocit, že jedním z mála takových opravdu důstojných soupeřů, které měl, byl Josef Lux. Jehož úmrtí vlastně lituje a poškodilo celou politickou scénu, protože to byli dva, kteří spolu vedli nějaký vážný spor. A také si myslím, že on se ve svých názorech příliš nemění. Václav Klaus je konzistentní.

V mnoha případech mu čas dává za pravdu. Kdybych měl říct konkrétně, tak já mu dávám s odstupem za pravdu v tom jeho názorovém sporu, který vedli spolu s Václavem Havlem, myslím si dnes s Klausem, že občanská práva jsou důležitější než lidská práva. To je jako zásadní věc, ve které jsem se já změnil. Jinak Klaus je stále politik, podle mého názoru, kterému ti dnešní doopravdy nesahají ani po kotníky.

Martina: Jak jsi to říkal, občanská práva jsou důležitější, než lidská práva?

Ivan Hoffman: Řekl bych, že jo.

Československý svaz letectva hluboce pohrdá současným armádním velením i touto vládou, a jeho předseda to dal veřejně najevo

Martina: Ehm. V září se také odehrála akce, která by pravděpodobně prakticky v novinách téměř zanikla: Den letectva. Ovšem kdyby v rámci Dne letectva nepromluvil u památníku československých vojenských letců v Žatci předseda Československého svazu letectva, plukovník ve výslužbě, inženýr Václav Vašek. Ten vzal svůj projev poněkud z gruntu, a představitelé armády z něj skutečně neměli radost. A to natolik, že armáda se spolkem ukončila spolupráci. Zaregistroval jsi ty tu akci, a ten skandál následný?

Ivan Hoffman: Zaregistroval. Ono je potřeba říct, že se jedná úplně o naprosto komorní akci. Když se člověk podívá na fotografie, které pořídili účastníci, tak to vypadá, že se sešlo nějakých pětadvacet lidí, jo. Doopravdy malý hlouček lidí. Ale to je vlastně síla těch internetových médií, která prostě projev Václava Vaška rozšířila na internetu, a vlastně tak se k němu dostalo mnoho lidí, a okamžitě ho samozřejmě zaregistrovala armáda. On ten plukovník ve výslužbě, Václav Vašek, hovořil střídavě k tomu publiku, k tomu hloučku lidí, a střídavě k bývalým československým letcům. To byl takový silný

moment, musím říct, že se otočil k tomu památníku a oslovoval fiktivní posluchače – kamarádi moji milí – tomu neviditelnému publiku svěřoval, co se tady dnes děje. A máš pravdu, on si při tom doopravdy nebral servítky a o současných politicích a představitelích armády mluvil jako o „mocipánech, jejichž zrudná mise jednou skončí, jedná se jenom o to, aby váleční štváči nenapáchali nevratné škody, o což se harašením zbraněmi usilovně snaží“. Takovým tónem, to se samozřejmě armádě nemohlo líbit.

Martina: A líbilo se to tobě, když jsi to poslouchal, tak naskakovala ti husí kůže, říkal sis, to už možná je moc, anebo naopak sis říkal, kluku jeden statečný?

Ivan Hoffman: Spíš to druhé, já bych řekl, že vojákům svědčí, když... já bych řekl, že vojákům svědčí, když mají kuráž. V této době, kdy se mnoho lidí bojí nahlas nesouhlasit, má takovýto projev logicky charakter společenské události. Lidé ji mezi sebou šíří přes sociální sítě, čtou si ho na nezávislých webech, já říkám, je to voják a k vojákovi se to hodí.

Martina: Náčelník generálního štábu Karel Řehka řekl, že vojsko se distancuje od zneužití vzpomínkové akce v Žatci, podle něj Václav Vašek přednesl útočný a urážlivý projev a armáda se spolkem s okamžitou platností ukončuje veškerou spolupráci a podporu akcí, na kterých se podílí. Mně to trošičku připomnělo jednu scénu z filmu, tuším, S tebou mě baví svět, kdy Julio Satinský tříská těmi dveřmi a říká: „Tak s vámi přátelé, tak s vámi já jsem skončil!“ Řekni mi, je to v pořádku? Nebo byl spíš námět k diskusi, tady? Tento, nazývejme to nepřesně, incident?

Ivan Hoffman: No, já bych řekl především, že se to dalo čekat. Protože vedení armády, kterou tam, tam byla čestná rota, prostě současné armády, nikoli jenom ti fiktivní nepřítomní hrdinové napsaní na památníku, tak oni to zřejmě vnímali jako podraz. Naopak ten Svaz letců se současným vedením armády nepokrytě

pohrdá. To, co předvádí, chápe jako poplivání odkazu těch letců, kteří kdysi za Československo položili životy, to znamená dva úplně neslučitelné pohledy. Václav Vašek si s Karlem Řehkou doopravdy nemají co říct. Každý je úplně někde jinde. To znamená, že ta armáda se od Svazu letců distancuje poté, co se Svaz letectva prakticky distancoval od současného vedení armády. To prostě jinak nemohlo dopadnout.

Na Českou televizi se kouká už jen necelá třetina diváků, přesto zákonodárci vynucují placení navyšovaných poplatků od všech – to už je trochu násilnost

Martina: Tak uvidíme, jestli někdy najdou zнову armáda a Československý letecký svaz společnou řeč, bylo by dobré, kdyby tyto složky spolu komunikovaly, protože pravděpodobně všichni dohromady představují bezpečnost naší země. Ale pojďme tedy změnit téma, politici diskutují o zvýšení koncesionářských poplatků. A vášnivě o tom diskutují také koncesionáři. Někteří novináři, politici se té diskusi, těm protestům koncesionářům, snaží dát podtitul „mnoho povyku pro nic“. Protože jde přece o pár korun. Jak to vidíš ty?

Ivan Hoffman: Já bych řekl, že na té debatě o zvýšení televizního poplatku je zajímavé právě to, že o peníze lidem až na prvním místě nejde. To zvýšení doopravdy není vysoké, obočí se zvedá, podle mého názoru, především těm, od kterých se chce, aby platili za něco, o čem nemají zájem. Zákonodárci předpokládají, že kdo má možnost sledovat Českou televizi, tak že ji také využívá, proti čemuž ale hovoří průzkumy sledovanosti, ze kterých je patrné, že se na Českou televizi dívá necelá třetina televizních diváků. To znamená, chtít od někoho, aby platil za něco, co nechce, je taková trochu násilnost.

Martina: Hm. Ta reakce veřejnosti je také poměrně negativní, řekni mi, nebylo by lepší mít tedy nějaké státní médium, médium, které bude placeno ze státního rozpočtu, takže si ho také prostřednictvím

státního rozpočtu zaplatíme my, ale budeme vědět, na čem jsme? Já si vzpomínám, že když jsem dělala rozhovor, tuším, s Petruškou Šustrovou, tak ta říkala, že veřejnoprávní televize v Polsku je vždy vládním médiem. Zkrátka ta vláda, která se dostane k moci, tak ta má svoji televizi. Tak to prostě je. Počítá se s tím. Zatímco my, my musíme čekat, abychom zjistili, na čí straně veřejnoprávní televize bude. Ne, že by to bylo překvapivé, ale ta chvilka napětí tam třeba může být.

Ivan Hoffman: No tak to je samozřejmě pravda. Protože stát by měl mít nějaké médium, jiné, než jsou ta média nezávislá, nebo korporátní, se také některým říká, aby v případě potřeby občanům sdělil, to, co je potřebné jim sdělit. Ale já mám takový nápad, že takovým médiem by vůbec nemusela být Česká televize, že by úplně stačilo mít státní rozhlas, protože to, co lze lidem říct, tak není nutné jim za každou cenu ukazovat. Navíc jako starý rozhlasák rád říkám, že rádio, na rozdíl od televize, má hezčí obrázky. To znamená, my tu Českou televizi vlastně nepotřebujeme, a doopravdy by za ní měli platit ti, kteří se na ni dívají. Ono vlastně to, co lidi našťvalo, je, ten současný nápad, že by televizní poplatek měli platit podle majitelů televizí i lidí, kteří vlastní chytrý mobil. No, a tam ta nevole má dva důvody, někomu to přijde, jako by měl platit dálniční poplatek i ten, kdo po dálnici nejezdí, pokud vlastní automobil. A další upozorňují, že telefon používají k telefonování a není jejich vinou, když je ten mobil příliš chytrý a umí i to, co od něj nechtějí. Jo, tak to jsou úplně relevantní argumenty proti tomu placení televizního poplatku, Stát vlastně buďto pokutuje ty, kteří se nedívají, anebo, to už bych se do toho moc zamotával, prostě takový ten televizní poplatek bych zrušil, a je otázka, jestli by to měla být státní televize. To, já si myslím, že ani to ne.

Martina: Ivane, když jsme se domlouvali na tomto tématu, kdy jsme si říkali, že je potřeba se podívat koncesionářským poplatkům na zoubky, byť uznávám, že zoubky nemají, tak mě zaujalo, co ty jsi

říkal, že vlastně ze způsobu vymáhání televizního poplatku je patrný princip presumpce viny. Že vlastně zákonodárce předpokládá, že občan, který za ČT neplatí, tak se podloudně ve sklepě pod peřinou stejně dívá. A je v tom vlastně a priori nedůvěra. Vadí ti toto na tom vzkazu, že budeš platit, i když nemáš televizi, i když nemáš třeba telefon, kterému se neříká SMART, máš nějakou starou Nokii, a jenom máš počítač. Protože ho potřebuješ. Vadí ti to?

Ivan Hoffman: No, mně to vadí principiálně. Jednak já televizor mám, ale vlastně není na něm signál, protože když se změnil příjem toho signálu, tak vlastně jsem se octl bez signálu, tam je vlastně „no signal“. Já už se několik let na televizi vůbec nedívám, to znamená, já sice ten poplatek platím, ale vlastně nevím proč. A řekl bych, že ono je to tak, že kdo se dívá, tak ten platí poplatek. A kdo se nedívá, tak platí pokutu. To je špatně.

Bylo by fér, kdyby se to takhle řeklo nahlas. ČT je povinná, nebo její funkce je osvětová, kdo není kultivován osvětou, je potencionální potížista. A když se to tak řekne, tak je to jasné, ale v opačném případě, pokud je to sledování České televize nepovinné, tak i ten poplatek by měl být dobrovolný. Já si myslím, že pro to zvyšování poplatků se argumentuje tím, že televize má množství služeb, které musí plnit ze zákona, že to něco stojí, ale v takovém případě by bylo spíše logické, kdyby zákonodárce přehodnotil požadavky na provozovatele a to tak, aby je šlo splnit ze skromnějšího rozpočtu. To by bylo prostě lepší řešení, za předpokladu, že platí, že se na to díváme dobrovolně. Pokud je to povinné, tak samozřejmě je ta situace tak, jak jsem řekl.

Martina: Co říkáš ještě na ten nápad, že člověk jednou zaplatí jednou koncesionářský poplatek za sebe, a pak ho ještě jednou za něj zaplatí jeho zaměstnavatel. To je takové množství mrtvých duší, že na to nestačil ani Gogol.

Ivan Hoffman: No, tak oni nás chtějí oškubat. To je prostě strašně jednoduché. Oni chtějí co nejvíc peněz, které potom se různě pofidérním způsobem často asi utratí, protože pokud jsme novináři, já občas se s nimi dostávám do styku, takže vlastně hovoříme s těmi lidmi, víme, jaké jsou tam poměry, jak se za co platí a tak dále, to hospodaření je doopravdy takové, řekl bych, velice velkorysé. Dalo by se všechno udělat levněji ve stejné kvalitě a dalo by se to udělat v lepší kvalitě, to každý prostě ví. To znamená, není důvod jim dát víc peněz. Nemělo by se jim dát nic.

Martina: Hm, správně.

Ivan Hoffman: Musíme to zestručnit.

Roztržku kolem ukrajinského obilí umocnil předvolební boj v Polsku. Víc, než o peníze pro Ukrajinu nebo o nasycení Afričanů, jde o velký byznys nadnárodních korporací.

Martina: Ivane Hoffmane, je tady poslední téma měsíce září, Volodymyr Zelenský se během svého vystoupení na Valném shromáždění OSN v New Yorku obořil na Polsko, Slovensko a Maďarsko kvůli jejich rozhodnutí pokračovat v zákazu dovozu obilí z Ukrajiny bez ohledu na ukončení širšího embarga Evropské unie. Uvedené státy prý, podle ukrajinského prezidenta, rozehrávají thriller s obilím. A byť možná soudí, že ve vlastním zájmu, tak ve skutečnosti pomáhají připravit scénu pro moskevského herce, soudí Volodymyr Zelenský. Ta roztržka se teď odehrává především mezi Ukrajinou a Polskem. Jak moc je podle tebe vážná?

Ivan Hoffman: Řekl bych, že není tak vážná, jak vypadá, protože to vypadá doopravdy hrozivě, ale ono je to z velké míry dáno tím, že prostě košile je bližší než kabát. Polský venkov volí vládní stranu, a ta si nemůže dovolit prohrát kvůli levné ukrajinské pšenici, která zaplavuje prostě Evropu, to znamená, je to přirozená věc v tom předvolebním boji. Ale to má ještě druhý rozměr, a to, že o tom ukrajinském obilí je asi třeba vědět, a ono se o tom vlastně i už píše

všude, i v mainstreamu, že se sice hovoří o nasycení hladových, ale ve skutečnosti jde hlavně o peníze. S tím levným obilím se dělá obrovský byznys, tím se nevykrmují především hladoví Afričané, protože prostě to je problém vůbec naložit v těch přístavech, kde mají přednost jiné komodity. Takže to obilí končí v Evropě, no, a hlavně s tím vykrmují levně například prasata, jejichž cena potom v některých zemích je tak nízká, že u nás prostě nejsou naši chovatelé vůbec schopni jim konkurovat. To má hodně jiných efektů než ty, o kterých se hovoří nahlas, ale zase z druhé strany chápu i toho Zelenského, je to prostě jeho styl a on prostě chodí a tvrdí, já tady prostě bojuji a my pokládáme životy za celou Evropu, za celý svět, bez nás prostě vás ti Rusové všechny pohubí, to znamená, musíte nám pomáhat ve vlastním zájmu. Je to jeho strategie, je to jeho image, taková mediální rétorika, kterou má od začátku, na tom se vlastně nic moc nezměnilo. Zvláštní je, že on teď lobbuje za to obilí, ale zisky z toho obilí má jenom z části Ukrajina, protože to obilí patří nadnárodním korporacím, které na tom vydělávají ve skutečnosti, a to je další rozměr toho celého. Ale doopravdy víc jde o byznys než o nasycení hladových.

Martina: Přestože Polsko platilo za velmi blízkého spojence Ukrajiny, tak v Polsku vždycky platilo, že pro Poláky je zkrátka polský sedlák svatý. Třeba na rozdíl od nás. Myslíš si, že se blíží i změna tohoto polsko-ukrajinského vztahu? Mě to napadlo, když jsem četla, že polský prezident Andrzej Duda Ukrajinu přirovnal k topícímu se člověku, který s sebou stahuje toho, kdo mu pomáhá. A polští představitelé už dříve pohrozili rozšířením zákazu dovozu potravin z Ukrajiny.

Ivan Hoffman: No, tak to je to, o čem jsme mluvili. Že ta košile je bližší než kabát, a pak je tady i ten vztah Polska k Ukrajincům, Poláci na Ukrajincích mají rádi to, že bojují s Ruskem. Oni se doopravdy vymezují vůči Rusku, a v tomto případě této války je Ukrajina vlastně logický spojenec, protože mají společného

nepřítele. Ale z minulosti je mnoho příkladů, kdy Ukrajina byla s Polskem na nože, a počínání Ukrajinců za 2. světové války si Poláci stále pamatují – a v tom historickém ohledu se o nějakém přátelství mluvit nedá.

Martina: Hm. Ivane Hoffmane, já ti děkuji za to, jak ses podíval bedlivě, pečlivě a podrobně na některé události, které se odehrály v září, až se uslyšíme příště, tak budeme hodnotit říjen. Na co se těšíš v říjnu? Na jaké události? Víš, že si, už teď víš, že si posvítíš?

Ivan Hoffman: No tak určitě si budeme povídat o tom Ficovi, no to jsem tedy zvědav.

Martina: Slovenské volby, ano.

Ivan Hoffman: To je velké napětí. Ale už vlastně budeme hodnotit i polské volby, takže to je, pokud jde o zahraničí. U nás nepředpokládám, že by došlo ke změně režimu, to určitě ne.

Martina: Počkáme si, počkáme si na říjen. Já ti moc děkuji, přeji ti hezký měsíc říjen a těším se opět nas slyšenou brzy.

Ivan Hoffman: Já také.

Všechny příspěvky s Ivan Hoffman

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

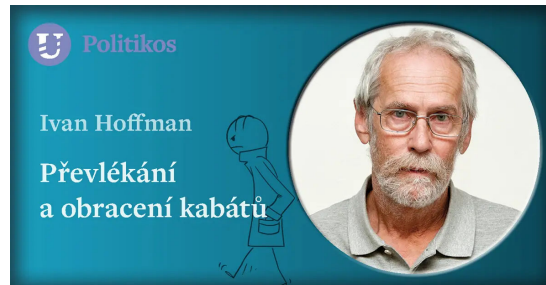
Další příspěvky autora

Politikos

Ivan Hoffman

Probuzení z amerického snu

Politikos

Ivan Hoffman

Převlékání a obracení kabátů

Politikos

Ivan Hoffman

Nároky na politiky se u nás dramaticky snížily, dnes už tam může zřejmě kdokoli

Politikos

Ivan Hoffman

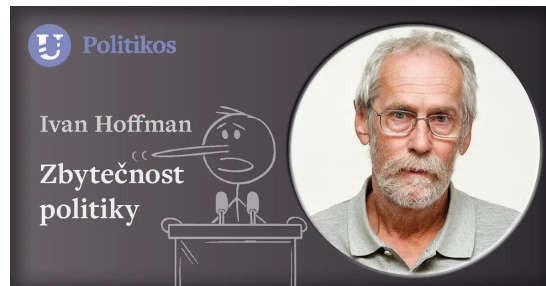
Přízrak mlčící většiny

Politikos

Ivan Hoffman

Opakování je i matka blbosti

Politikos

Ivan Hoffman

Zbytečnost politiky

7.8.20236 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

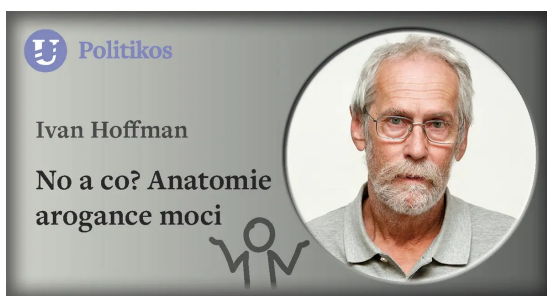
Kouzelné slovo – Ekvádor

Politikos

Ivan Hoffman

Chvála totality

Politikos

Ivan Hoffman

No a co? Anatomie arogance moci

Politikos

Ivan Hoffman

Destabilizované, rozložené Rusko je obří hrozba. Přát si to je naivní, anebo dokonce sebevražedné

Politikos

Ivan Hoffman

Propagandisté v přestrojení

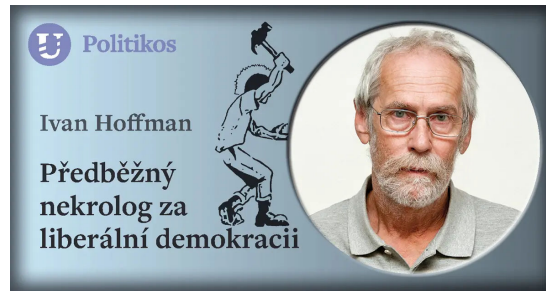
Politikos

Ivan Hoffman

Máme vládu, která chce být vazalem, a proto zve cizí armádu

12.6.2023 42 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Předběžný nekrolog za liberální demokracii

5.6.2023 5 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Občan až na posledním místě a pseudohodnotová politika

22.5.2023 7 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Česká vláda je hodně vstřícná k Bruselu, a čehokoli, jako je vlastní politika, se bojí

8.5.2023 45 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Od boje za důstojnou práci k boji proti zákazu práce

1.5.2023 35 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Retro hymna

24.4.2023 33 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Odporní kádrující dobrovolníci

10.4.20235 min

Text Přehrát

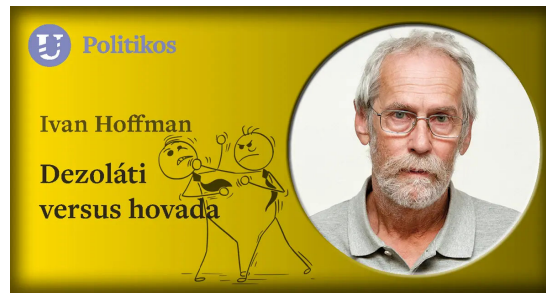
Politikos

Ivan Hoffman

Máme jednu z nejhorších vlád v Evropě, i ve své historii, a média se tváří, že se nic neděje

3.4.202349 min

Text Přehrát

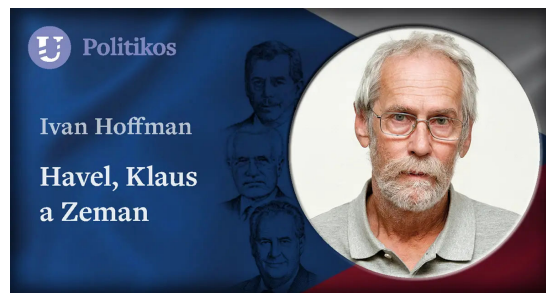
Politikos

Ivan Hoffman

Dezoláti versus hovada

20.3.20235 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Havel, Klaus a Zeman

13.3.20236 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

Žijeme v totalitní demokracii, kterou v dnešní Evropě vytváří důraz na značnou regulaci slov

6.3.2023 41 min

Text Přehrát

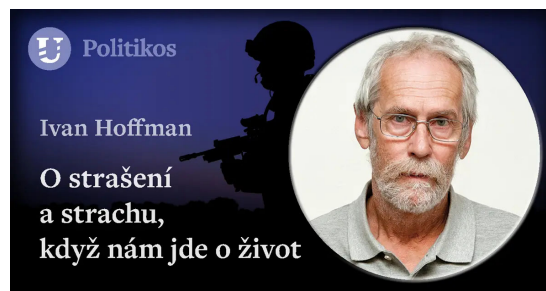
Politikos

Ivan Hoffman

O přešlapování na geopolitické křižovatce

27.2.2023 6 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

O strašení a strachu, když nám jde o život

20.2.2023 4 min

Text Přehrát

Politikos

Ivan Hoffman

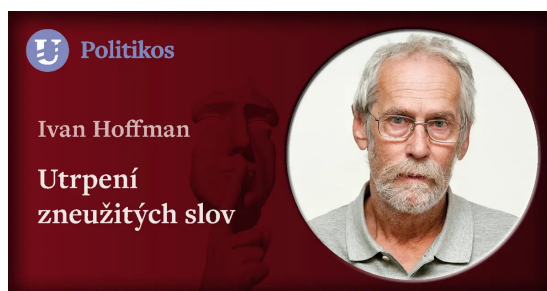
Dovršili jsme proces přitakání Západu, a vláda může být klidná – opozice je slabá a nejednotná

6.2.2023 44 min

Text Přehrát

Politikos

Politikos

Politikos

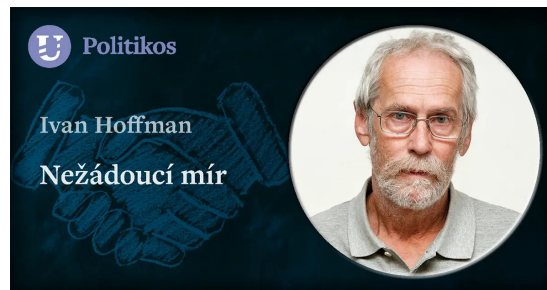
Politikos

Politikos

Politikos

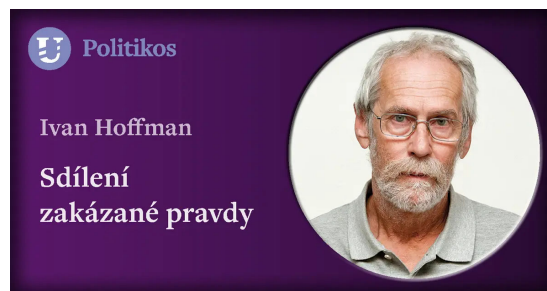
Politikos

Politikos

Politikos

Politikos

Politikos